

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Năm, ngày 13/06/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 156

Bài học hôm qua, Hòa Thượng nhắc, nếu chúng ta làm sai thì chúng ta phải lập tức sám hối. Trên “**Kinh Địa Tạng**”, Phật nói: “**Chúng sanh Diêm Phù Đề khởi tâm động niệm đều là ác**”. Chúng ta khởi tâm động niệm đều là “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, “*tham, sân, si, mạn*”. Hòa Thượng từng nói: “**Hằng ngày, chúng ta không làm phiền chúng sanh đã là phước cho chúng sanh rồi, chúng ta đừng nghĩ là chúng ta phục vụ chúng sanh**”. Đây cũng là lí do ngày nay, người học Phật đông nhưng người có thành tựu rất ít.

Bài học hôm qua, Hòa Thượng cũng nhắc, chúng ta làm được việc tốt thì chúng ta cũng không nên để người khác biết. Chúng ta thường luôn muốn người khác biết, người khác thấy những việc chúng ta làm. Ngày trước, một lần tôi đi hộ niệm, tôi đã niệm được trong sáu giờ liên tiếp, bình thường, tôi ngồi niệm khoảng hai giờ thì đã cảm thấy mệt. Hôm đó, tôi có thể hộ niệm lâu như vậy vì xung quanh tôi có nhiều người, tôi niệm vì cái ta, vì tâm sĩ diện. Nếu chúng ta ở một mình mà chúng ta vẫn niệm Phật được nhiều như vậy thì đó mới là chúng ta chân thật có công phu. Chúng ta niệm vì cái ta thì chúng ta giống như Tổ Sư Đại Đức nói: “*đau mồm rát họng chỉ uống công*”.

Chúng ta phải quán sát mỗi khởi tâm động niệm, hành động tạo tác của mình. Chúng ta đã trải qua nhiều năm tu hành nhưng chúng ta vẫn là phàm phu, chúng ta không thể tránh khỏi sai lầm, điều quan trọng là chúng ta phải phản tỉnh, nhận ra sai lầm. Con người có thể tiến bộ vì họ biết phản tỉnh nhận ra sai lầm. Học Phật là học giác ngộ, giác ngộ là sự phản tỉnh, hằng ngày, chúng ta phải phản tỉnh một cách cao độ. Chúng ta phản tỉnh một cách cao độ thì chúng ta mới nhận ra những diễn biến vi tế của nội tâm.

Người xưa định nghĩa chữ thành là: “**Nhất niệm bất sanh tất vị thành**”. Một niệm không sanh mới gọi là thành. Hằng ngày, chúng ta vẫn chìm trong vọng tưởng, phân biệt, chấp trước nên chúng ta luôn cảm thấy phiền não. Hòa Thượng nói: “**Chúng ta tự tác, tự thọ**”. Chúng ta tự mình làm tự mình nhận.

Tôi biết một người thanh niên rất gầy, khi đi khám thì Bác sĩ nói anh không có bệnh gì, anh gầy là do bệnh “*trương tư*” vì anh mới chia tay với người yêu. Không ai có thể làm chúng ta đau khổ ngoài chúng ta. Trên Kinh Phật gọi những người này là: “**Kẻ đáng thương**”. Chúng ta không nhận ra chân tướng sự thật, không thể thoát khỏi

sinh tử luân hồi thì chúng ta cũng là kẻ đáng thương. Chúng ta phải biết chuyển tâm, thay vì yêu một người thì chúng ta yêu tất cả mọi người. Chúng ta yêu một người là chúng ta thoả mãn cái ta của mình. Chúng ta mở rộng tình yêu của mình thành tình yêu dành cho Cha Mẹ, Thầy Cô, những người xung quanh và tất cả chúng sanh. Chúng ta thực tiễn tình yêu của mình trong tất cả khởi tâm động niệm, việc làm của mình thì chúng ta sẽ trở thành một người giác ngộ. Điều này không dễ làm, tôi có nhiều thời gian “*lên bờ xuống ruộng*”, hiện tại, tôi đã dần chuyển tâm, từ tình yêu với gia đình thành tình yêu đối với tất cả chúng sanh. Tổ Ân Quang dạy chúng ta “**Đốn luân tận phận**”. Dốc hết trách nhiệm trong vai trò trách nhiệm của mình. Chúng ta phải thường xuyên phản tỉnh để tránh những sai sót nhỏ trong khởi tâm động niệm, hành động tạo tác.

Hôm nay, chúng ta bắt đầu học chương V, chương này đối với chúng ta rất cao vì hiện tại người chí quyết cầu vãng sanh rất ít. Hằng ngày, chúng ta còn khởi tâm động niệm, còn phiền não thì chúng ta đang “*chí quyết*” đi vào vòng sinh tử.

Hòa Thượng nói: “**Các đồng tu xa gần đến đạo tràng niệm Phật, thâm nghiên Kinh giáo đều có sự tiến bộ nhất định**”. Chúng ta cũng có sự tiến bộ nhất định nhưng sự tiến bộ đó là chưa đủ. Phật Bồ Tát chỉ mong chúng ta chân thật đạt đến tâm, đến cảnh giới như các Ngài. Tôi đang muốn đề khởi ban dịch thuật để dịch bộ “**Tịnh Độ Đại Kinh**”, hiện tại, duyên đã đến, chỉ cần hội tụ thêm một số nhân duyên thì chúng ta có thể dịch 1200 tập trong khoảng 10 năm. Chúng ta nghĩ đến chúng sanh đời sau và những đồng học thì chúng ta sẽ có quyết tâm làm. Chúng ta muốn làm một việc thì ngoài việc chúng ta phát tâm thì còn cần phải có nhân lực, tài lực.

Hòa Thượng nói: “**Chúng ta có tiến bộ thì đây không phải là phước của riêng chúng ta, phước này chính là của quốc gia, xã hội, địa phương**”. Hòa Thượng nói lời này khi Ngài giảng ở Singapore, đây là một đất nước giàu có, an bình, người dân có thể tự tại đến nghe pháp, tu hành. Hiện tại, chúng ta sống trong đất nước thanh bình, ấm no, chúng ta được tự tại vui sống, học tập, tu sửa chính mình. Đây là phước của quốc gia, xã hội, địa phương. Chúng ta có cuộc sống tốt đẹp là do sự thành toàn của quốc gia, xã hội nên chúng ta phải đề khởi tâm tri ân. Chúng ta có tâm tri ân thì chúng ta sẽ hy sinh phụng hiến cho quốc gia, xã hội. Chúng ta làm nghề nào chúng ta cũng đốn luân tận phận, làm tốt vai trò trách nhiệm của mình. Chúng ta không cần làm những việc gì quá lớn lao, chúng ta làm tốt vai trò trách nhiệm của mình là chúng ta đã tri ân, báo ân quốc gia, xã hội.

Hôm trước, tôi về thăm những người em, cháu tôi nói, nhà của Ba nó là cái nhà cũ, còn nhà to mới xây này là của nó. Tôi nghe xong những lời này thì tôi cảm thấy rất đau lòng, người con đã không biết công lao sinh thành, nuôi dưỡng của Cha Mẹ, sự thành toàn của mọi người. Hằng ngày, cháu của tôi chỉ đi tập gym, hưởng thụ cuộc sống, không làm bất cứ công việc gì. Tất cả những gì chúng ta có đều do quốc gia, xã hội, địa phương thành tựu cho chúng ta. Địa phương là nơi có Cha Mẹ, Thầy Cô, người

thân của chúng ta. Chúng ta quên đi bốn phận thì chúng ta trở thành kẻ vong ân bội nghĩa. Chúng ta cho rằng chúng ta thành công là do năng lực của riêng mình thì chúng ta trở thành người bất hiếu, bất nghĩa. Chúng ta có tiến bộ không phải là phước của riêng chúng ta mà là phước của cả những người xung quanh.

Hòa Thượng nói: **“Tịnh Độ Kinh Luận ngày xưa chỉ có ba Kinh, một luận. Năm Hàm Phong, nhà Thanh, cư sĩ Ngụy Nguyên đem phẩm Phổ Hiền Hạnh Nguyện thêm vào gọi là Tịnh Độ bốn Kinh. Đầu năm dân quốc Tổ Sư Ấn quang lấy một phẩm “Đại Thế Chí Niệm Phật Viên Thông Chương” trong “Kinh Lăng Nghiêm” ghép vào gọi là Tịnh Độ Ngũ Kinh”**. “Ba Kinh” là **“Kinh Vô Lượng Thọ”, “Kinh A Di Đà”** và **“Kinh Quán Vô Lượng Thọ”**. Trong bộ đĩa **“Tịnh Độ Đại Kinh”**, Hòa Thượng giảng **“Kinh Vô Lượng Thọ”**, Đại Thừa Vô Lượng Thọ trang nghiêm, thanh tịnh, bình đẳng giác Kinh. Hòa Thượng đã giảng lần thứ 11, năm xưa tôi dịch được 15 tập, có tổng 1200 tập, mỗi tập khoảng một giờ. **“Một luận”** là **“Vãng Sanh Luận”**. Chúng ta tu pháp môn Tịnh Độ thì chúng ta phải biết rõ nguồn gốc của các Kinh luận.

Trong **“Đại Thế Chí Niệm Phật Viên Thông Chương”** có một câu có thể coi là cương lĩnh tu hành đó là: **“Gom nhiếp sáu căn, tịnh niệm liên tục, bất giả phương tiện, tự đắc tâm khai, nhập tam ma địa”**. Không cần Kinh nào, chúng ta chỉ cần gom nhiếp sáu căn niệm liên tục thì chúng ta có thể đi thẳng vào tính Phật của chính mình.

Hòa Thượng nói: **“Kinh Vô Lượng Thọ”** nhiều lần nhắc đến đức của Đức **Tuân Phổ Hiền, có thể thấy được Bồ Tát của Tịnh Tông đều viên tu hạnh của Bồ Tát Phổ Hiền**. **“Hạnh của Bồ Tát Phổ Hiền”** là hạnh hiếu và hạnh kính. Hiếu dưỡng phụ mẫu, phụng sự sư trưởng. Chúng ta hành hiếu đối với Cha Mẹ hiện đời, đồng thời không thể quên Cha Mẹ nhiều đời, do vậy chúng ta phải hành hiếu với tất cả chúng sanh. Tâm hiếu rộng lớn này đạt đến tâm hiếu của Bồ Tát. Chúng ta kính với tất cả chúng sanh, bình đẳng đối đãi với tất cả chúng sanh thì chúng ta mới đạt đến tâm hiếu của Bồ Tát. Điều này rất khó nhưng chúng ta phải lập chí hướng để thực hiện. Trước tiên, chúng ta hiếu với Cha Mẹ, Thầy Cô của mình.

Hòa Thượng nói: **“Niệm Phật Viên Thông Chương” chỉ có 240 chữ, đây là tâm Kinh, tinh hoa của “Kinh Lăng Nghiêm”, cũng là tâm Kinh của Đại Tạng Kinh”** mà **Thế Tôn đã dành cả đời giảng thuyết**. **“Niệm Phật Viên Thông Chương”** là tâm Kinh của tất cả các Kinh.

Hòa Thượng nói: **“Nếu chúng ta không thâm nhập được vào Kinh tạng thì chúng ta không thể thể hội được điều này”**. Chúng ta không có thời gian thâm nhập Tam Tạng Kinh nhưng chúng ta may mắn được học tập với Hòa Thượng. Hòa Thượng là người đã hiểu, đã thâm nhập Tam Tạng Kinh, chúng ta nghe theo Ngài là được. Chúng ta là người kế thừa, hậu học, chúng ta có cái lợi vô cùng to lớn, Cha Ông chúng ta đã khai hoang, mở mang, con cháu đời sau chỉ cần tiếp nhận.

Hòa Thượng nói: **“Đại Phật Đảnh” là tử dụ cho chân như, tự tánh. Tự tánh là căn bản của pháp thế gian và xuất thế gian. Mọi sự, mọi việc trong vũ trụ nhân sanh đều từ nơi đây sinh ra**”. Mỗi chúng ta đều có chân như, tự tánh như Phật A Di Đà. Hiện tại, chân như, tự tánh của chúng ta bị phiền não, vọng tưởng che lấp. Chúng ta luôn tìm cầu bên ngoài mà không tìm cầu ở nơi chính mình.

Hòa Thượng nói: **“Chư Phật mười phương đều chúng được trí tuệ như nhau cho nên gọi là thập phương Như Lai Thanh tịnh hải nhân, hải nhân thanh tịnh của mười phương Như Lai. “Hải” là thí dụ cho tâm tính. “Nhân” là thí dụ cho trí tuệ. Tâm thanh tịnh thì trí tuệ nhân mới hiện tiền, mới có thể chiếu kiến được tất cả chân tướng của mọi sự, mọi việc**”. Mỗi chúng sanh đều có sẵn thanh tịnh hải nhân. Chúng ta cảm thấy thất tình hay được yêu thì cũng đều là giả. Thí dụ, có hai người ra Hồ Tây, một người đang yêu và một người thất tình có cảm xúc khác nhau nên họ cảm thấy vẻ đẹp của Hồ Tây hoàn toàn khác nhau. Đây đều do họ vọng tưởng, phân biệt, chấp trước.

Chúng ta tu học, nếu chúng ta hiểu một chút thì chúng ta sẽ không buồn phiền, chấp trước như trước đây, chúng ta có thể chín bỏ làm mười, mọi việc rồi sẽ qua. Chúng ta biết đóng kệ ở trong tâm, để những việc không như ý lên đó thì thời gian, năm tháng cũng sẽ làm mọi thứ tan nhạt. Thời gian là liều thuốc trị lành tất cả mọi việc. Thí dụ, trước đây, chúng ta cho rằng thiếu ai đó chúng ta không thể sống được nhưng sau đó chúng ta vẫn có thể sống bình thường. Tất cả đều là vọng tưởng. Tâm thanh tịnh của chúng ta hiện bày thì trí tuệ nhân hiện tiền, chúng ta có thể nhìn rõ chân tướng của mọi sự mọi việc. Chúng ta dùng ánh mắt trí tuệ để nhìn thì chúng ta sẽ biết buông bỏ.

Nếu chúng ta bị bỏ rơi, người khác đã quên chúng ta thì cho dù chúng ta tìm đến cái chết, đó cũng là cái chết oan uổng. Chúng ta phải mở rộng từ tình yêu dành cho một người thành tình yêu với tất cả mọi người. Tình yêu của Phật là tận hư không khắp pháp giới. Chúng ta mở rộng tình yêu thì chúng ta sẽ đỡ khổ đau, nếu chúng ta chỉ yêu một người thì chúng ta có thể bị người đó phản hoặc chúng ta phản người đó. Chúng ta quay về chân như tự tánh, tâm thanh tịnh thì chúng ta có trí tuệ, chúng ta sẽ biết việc nào chúng ta nên lao tâm, khổ trí. Có những việc chúng ta lao tâm, khổ trí cả một đời thì chúng ta cũng không có lợi ích.

Trong quá khứ, tôi đã lao tâm khổ chí vào nhiều việc nhưng những việc đó không có kết quả. Sau đó, tôi dành nhiều năm để phiên dịch, đến mức độ tôi bị bệnh nghiêm trọng không thể tiếp tục đánh máy nhưng việc này đã mang lại kết quả vô cùng tốt đẹp. Tôi nâng cao được sở học, kiến tri, kiến giải, cảnh giới tu tập của chính mình. Trong bất cứ tôn giáo, phương pháp tu hành nào chúng ta cũng phải đạt được tâm thanh tịnh. Chúng ta tu pháp nào mà chúng ta vẫn còn vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì chúng ta không thể có thành tựu. Chúng ta hướng đến tâm thanh tịnh, từ tâm thanh tịnh trí tuệ nhân sẽ được khai mở.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!